

JEJ KRÁSA JU PRESLÁVILA. PRENASLEDUJE JU VŠAK OSUD.

LUCINDA RILEYOVÁ

UTAJENÝ OSUD

TATRAN

LUCINDA
RILEYOVÁ

UTAJENÝ
OSUD

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Hidden Girl,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
Londýn 2024,

preložila Mária Kočanová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5516. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a polep navrhla a spracovala Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2024

Translation © Mária Kočanová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1663-0

Úvodné slovo

Milí čitatelia!

Ďakujem vám, že ste si vybrali román Lucindy Rileyovej. Som jej syn Harry Whittaker. Ak ma poznáte, bude to bezpochyby z obálky románu *Atlas: Príbeh tatka Slaného*, ktorým sa zavŕšila mamina séria *Sedem sestier*, no po jej smrti v roku 2021 pripadlo dokončenie mne.

Rád by som vysvetlil, ako sa stalo, že román *Utajený osud* bol vydaný až v roku 2024. Vysvetlenie však musím začať krátkym zhrnutím maminej práce, preto dúfam, že budete mať so mnou strpenie.

V rokoch 1993 až 2000 mama napísala osem románov pod menom Lucinda Edmondsová. Zdalo sa, že jej kariéra sa náhle skončí románom *Dvojité videnie*. V románe fantazíruje o tom, že v britskej kráľovskej rodine by mohol byť nelegitímny príslušník. Smrť princeznej Diany a následné rušné udalosti v kráľovskej rodine zapríčinili, že kníhkupci túto tému v tom čas pokladali za priveľmi riskantnú. Preto zrušili objednávky a vydavatelia odstúpili od zmluvy.

Medzi rokmi 2000 a 2008 mama napísala tri romány, no ani jeden z nich nebol vydaný. Odrazu v roku 2010 prerazila. Prvá kniha, ktorú uverejnila pod menom Lucinda Rileyová – *Skleníkový kvet* –, zožala úspech. Pod novým menom sa stala jednou zo svetovo najúspešnejších autoriek ženských románov a v čase, keď písala, sa predalo viac ako šesťdesiat miliónov kníh.

Popri nových románoch mama prepísala aj tri „edmondsovky“: *Aria* (nový názov *Talianске dievča, v slov. preklade Dievča z Neapola*), *Nie celkom anjel* (nový názov *Anjelský strom*) a už spomenuté *Dvojité videnie* (nový názov *Lúboštný list*). Pokiaľ išlo o tri nevydané romány, všetky už medzitým vyšli a zaznamenali obrovský úspech.

To ma privádza k románu *Utajený osud*. Pôvodne vyšiel v roku 1993 pod názvom *Skrytá krása* a bol to mamin druhý román. Napísala ho

ako dvadsaťšesťročná. Často hovorila, aká je na ten príbeh hrdá, a mala v úmysle znovu ho ponúknuť svetu. Bohužiaľ, už na to nemala príležitosť.

Keď som ho čítal prvý raz, spravil na mňa obrovský dojem. Na nasledujúcich stranách objavíte zmarené ambície, zakázanú lásku, pomstu a vraždu... a to všetko vyvrcholí v osudovej, zabudnutej veštbe z minulosti. Udivilo ma, že v rukopise je veľa z toho, čo Lucinda podrobnejšie rozpracovala vo svojich neskorších dielach – očarujúce lokality, význam rodiny a schopnosť lásky presiahnuť generácie. No ako vždy, ani teraz sa nevyhýba tvrdej realite, ako sú depresia, alkoholizmus či sexuálne násilie voči ženám.

Lucinda Rileyová bola bezpochyby jednou z najlepších svetových rozprávačiek, no v priebehu viac ako tridsaťročnej spisovateľskej kariéry jej hlas prirodzene dozrel. Na svojich troch predchádzajúcich prepisoch vykonala rozsiahlu prácu: menila dej, pridávala postavy, vylepšovala štýl. Vzhľadom na to som sa na podobnú úlohu podujal aj ja: osviežujem a aktualizujem text, pomáham zmeniť „Edmondsovú“ na „Rileyovú“.

Tento proces bol náročný. Prirodzene, snažil som sa čo najvernejšie zachovať pôvodné dielo, no zároveň bolo mojou úlohou zmodernizovať uhol pohľadu a vnímania bez toho, aby som vytrhol srdce románu. Za tridsať rokov sa svet hodne zmenil a komentáre na internete sú každým dňom útočnejšie. Dúfam, že sa mi podarilo prejsť bezpečne po visutom lane a zachoval som mamin štýl. Musím zdôrazniť, že svet, do ktorého sa zakrátko ponoríte, veľmi dobre poznala. Mladosť prežila ako herečka a modelka a som presvedčený, že niektoré časti tejto knihy sú založené na jej osobných skúsenostiach.

Ako Lucindini čitatelia určite viete, že mama dej svojho románu často zasadila do skutočných historických udalostí a pomerne často sa zmieňovala o menej známych faktoch. Séria *Sedem sestier* zachytáva napätie v obdobiach dvoch svetových vojen, konflikt medzi Britániou a Írskom, americké hnutie za občianske práva a útlak pôvodných austrálskych obyvateľov a Rómov v Španielsku. V románe *Utajený osud* Lucinda opisuje hrôzy vyhladzovacieho tábora v Treblinka v okupovanom Poľsku počas druhej svetovej vojny. Je to pre ňu očividne dôležitá téma, ako bude bezpochyby aj pre všetkých súcitných a angažovaných občanov. Určite by bolo jej túžbou, aby fiktívne udalosti v románe vyvolali záujem o podrobnejšie čítanie o holokauste.

Utajený osud

Takže *Utajený osud* už nie je utajený. Odkaz pre Lucindiných verných čitateľov: mama na vás čaká ako verná priateľka, pripravená vtiahnuť vás do minulosti a pretancovať s vami svet. Noví čitatelia, vitajte! Som nadšený, že ste sa rozhodli stráviť čas s Lucindou Rileyovou.

Harry Whittaker, 2024

Predslov

Starena zízala na Leah, potom sa usmiala a tvár sa jej zhúžvala do stovky vrások. Podľa Leah mala najmenej stopäťdesiat rokov. Všetky deti na prvom stupni školy, kam chodila, ju pokladali za bosorku, a keď cestou domov prechádzali popred jej schátranú chalupu, jačali ako posadnuté. Pre dospelých to bola stará Megan, ktorá zachraňovala zranené vtáky a polámané krídla im liečila bylinkovými odvarmi. Niektorí tvrdili, že je pomätená, iní hovorili, že má liečiteľské schopnosti a zvláštne psychické sily.

Jej mame bolo Megan ľúto.

„Chudera stará kvočka,“ hovorievala, „žije celkom sama v tej vlhkej zanešvárenej chalupe.“ Potom prikázala Leah, aby v kuríne pozbierala vajcia a odniesla ich Megan.

Leah sa zakaždým, keď zaklopala na ošarpané dvere, rozbúchalo srdce od strachu. Megan zvyčajne otvorila pomaly, vyzrela spoza dverí a pokyvkvávajúc hlavou, vychmatla Leah vajcia z ruky. Dvere sa hneď zatvorili a dievča sa behom vrátilo domov.

No keď zaklopala dnes, dvere sa otvorili doširoka, takže poza Meganin chrbát videla do temných útrob chalupy.

Megan ostala stáť na prahu a zízala na ňu.

„Ja... ja... Mamička si myslí, že by sa vám zišlo zopár vajec.“ Leah vystrela ruku so škatuľou a sledovala, ako sa za ňou načiahli kostnaté prsty.

„Ďakujem.“

Leah bola prekvapená jej milým tónom. Starena jej určite nepripomínala bosorku.

„Čo keby si išla ďalej?“

„No... ja...“

Na pleci jej však už spočinula ruka a ťahala ju dnu.

„Nemôžem ostať dlho. Mamička sa bude strachovať, kde trčím.“

„Povieš jej, že si pila čaj s bosorkou Megan,“ zasmiala sa starena. „Sadni si tamto. Akurát som sa ho chystala zaliať.“ Ukázala na obdraťté kreslá po stranách prázdneho kozuba.

Nervózna Leah si sadla a ruky si zastrčila pod zadok. Obzrela sa po zapratanej kuchyni. Na všetkých stenách viseli police so starými dózami od kávy naplnenými bylinnými zmesami čudných farieb. Megan zložila jednu dózu, otvorila ju a nabrala dve lyžičky žltého prášku do prastareho čajníka z nehrdzavejúcej ocele. Zaliala ho vodou z kanvice, preložila čajník na podnos spolu s dvoma šálkami a priniesla ho na stolík pred návštevníčku. Potom si pomaly sadla do druhého kresla.

„Naleješ, moja milá?“

Leah prikývla, predklonila sa a ponalievala horúcu tekutinu do dvoch obitých porcelánových šálok. Privoňala si. Tekutina páchla čudne, ostro.

„Neboj sa, neotrávim ťa. Pozri sa, napijem sa prvá, aby si videla, že nezomriem. Je to iba púpavový čaj. Urobí ti dobre.“ Vzala šálku do oboch rúk a napila sa. „Ochutnaj.“

Leah si skusmo priložila šálku k ústam, snažila sa dýchať ústami, lebo odpudzujúca aróma bola na ňu prisilná. Odchlipla si z tekutiny a bez ochutnania ju preglgla.

„Tak čo, nebolo to také zlé, však?“

Leah pokrútila hlavou a položila šálku na stolík. Pomrvila sa v kresle a sledovala, ako Megan vyprázdnila svoju šálku.

„Ďakujem za čaj. Bol veľmi chutný. No teraz naozaj musím ísť. Mamička sa určite bude...“

„Každý deň sa dívam, ako prechádzaš popred môj dom. Keď budeš staršia, budeš mimoriadne krásna. Už sa to začína prejavovať.“

Leah očervenela, lebo Megan si ju prenikavými zelenými očami premeriavala od hlavy po päty.

„Možno to nebude požehnanie, ako si všetci myslia. Buď obozretná.“ Megan sa zachmúrila, potom sa načiahla ponad stolík. Leah sa striasla, lebo starenine kostnaté prsty jej stisli zápästie ako pazúry. Zmocňovala sa jej panika.

„Áno, ale teraz... sa musím vrátiť domov.“

Megan uprela pohľad do diaľky a telo jej odrazu zmeravelo. „Vidím zlo, priam ho cítim. Musíš sa mať na pozore.“ Starena hovorila čoraz

Utajený osud

hlasnejšie. Leah bola priam ochrnutá od strachu. Stisk ruky bol čoraz silnejší.

„Neprirodzené veci... zlo... nikdy sa nezahrávaj s prírodou, lebo porušíš jej chod. Úbohá duša... je stratený... zatratený... vráti sa, aby ťa našiel na slatinách... a ty sa vrátiš z vlastnej vôle. Osud nemôžeš zmeniť... maj sa pred ním na pozore.“

Odrazu stisk ruky povolil a Megan so zatvorenými očami klesla späť do kresla. Leah vyskočila na rovné nohy, rozbehla sa k dverám a vyletela na ulicu. Zastavila sa až pri kuríne na zadnom dvore rádového domu, kde žila s rodičmi. Nadvihla haspru a klesla na zem tak prudko, až sa rozutekali sliepky.

Oprela si hlavu o drevenú stenu a čakala, kým sa jej upokojí dych.

Dedinčania mali pravdu. Megan je šialená. Čo to povedala o tom, aby sa Leah mala na pozore? Pripadalo jej to desivé. Mala jedenásť rokov a nič nechápala. Chcela byť pri mame, no nemohla jej povedať, čo sa stalo. Mama by sa domnievala, že si to vymyslela, a vyhlásila by, že nie je pekné šíriť škaredé reči o chudobnej bezmocnej starej žene.

Vstala a pomaly vykročila k zadnému vchodu. Bezpečná vôňa domova ju upokojila, len čo vkročila do teplej kuchyne.

„Ahoj, Leah. Prišla si akurát na čaj. Sadni si.“ Doreen Thompsonová sa s úsmevom obrátila k dcére, no vzápätí sa jej čelo ustarostene zachmúrilo. „Počuj, stalo sa niečo? Si biela ako stena.“

„Nič, mamička. Som v poriadku. Iba ma bolí brucho, to je všetko.“

„To môže byť od hladu. Skús si niečo zajesť a určite sa hneď budeš cítiť lepšie.“

Leah podišla k matke a silno ju objala.

„Počuj, dievča, čo je s tebou?“

„Lúbim ťa, mamička.“ Leah sa schúlila do láskavého náručia a hneď sa cítila oveľa lepšie.

No nasledujúci týždeň, keď ju matka znovu požiadala, aby ako zvyčajne odniesla Megan vajíčka, rázne odmietla.

O šesť mesiacov neskôr Megan zomrela a Leah sa uľavilo.

Prvá část

Jún 1976 až október 1977

Yorkshire, jún 1976

Rose Delanceyová zasunula jemný štetec zo sobolej srsti do pohára s terpentínom. Odložila paletu na zafírkany pracovný stôl, zvalila sa do vystrapkaného kresla a odhrnula si z tváre husté tizianové vlasy. Zdvihla fotografiu, podľa ktorej maľovala, a porovnala ju s dokončným obrazom upevneným na maliarskom stojane pred sebou.

Podoba bola dokonalá, hoci mala ťažkosti odlíšiť jednu štíhlu kobyľu od druhej. Kým však nedá dokopy zbierku prác, ktoré sa chystá vystaviť v londýnskej galérii, z podobných zákaziek platí účty.

Obraz si objednal bohatý miestny farmár, ktorý vlastnil tri dostihové kone. Ondine, gaštanová kobyľa, ktorá zamyslene hľadela na Rose z obrazu, bola druhá v poradí. Farmár jej za každé dielo zaplatil päťsto libier. To jej umožní dať opraviť strechu na rozpadávajúcom sa kamennom vidieckom dome, kde žila so svojimi deťmi. Nevyrieši to čoraz naliehavejší problém s vlhkosťou, suchou hnilobou a červotočom, ale je to dobrý začiatok.

Rose sa spoliehala na výstavu. Ak sa jej podarí predať niekoľko diel, splatí aspoň časť narastajúcich dlžôb. Bankový manažér mal už plné zuby jej sľubov, vedela, že kráča po veľmi tenkom ľade.

Už dlho nevystavovala svoje obrazy – takmer dvadsať rokov. Od tých opojných čias, keď ju zbožňovali kritici aj verejnosť, sa na ňu možno zabudlo. Rose bola vtedy mladá, krásna a nesmierne talentovaná... ale potom sa karta obrátila, ona opustila jasné svetlá Londýna a prišla žiť do tunajšej samoty, do Sawoodu, na zvlnenej yorkshirské slatiny.

Áno, výstava v apríli nasledujúceho roka bude bezpochyby riskantná, určite sa však vyplatí.

Vstala a obratne presunula svoje mohutné telo cez malé zapratané štúdio. Zadávala sa cez veľké okno s krásnym výhľadom na okolitú krajinu. Výhľad ju neprestával naplňovať pokojom a bol to jeden z hlavných dôvodov, prečo si kúpila tento vidiecky dom. Stál na vrchole kopca a bol z neho nezastretý výhľad do údolia. Fliáčik vody známy ako Leemingská vodná nádrž ďaleko za ním kontrastoval s okolitou bujnou zeleňou. Nerada by prišla o svoj vyhliadkový bod, no vedela, že ak sa výstava nevydarí, bude musieť dom predať.

„Doparoma! Doparoma! Doparoma!“ Rose búchala päťou na podobločnicu z pevného sivého kameňa.

Jasné, existovala aj iná možnosť. Vždy tu bola, ale odmietala sa s ňou zmieriť takmer dvadsať rokov.

Rose zišiel na um brat David s luxusným bytom na najvyššom poschodí newyorského mrakodrapu, vidieckym sídlom v Gloucestershire, vilou na exkluzívnom ostrove v Karibiku a s megajachtou zakotvenou kdesi na Amalfskom pobreží. Nejednu noc, započúvaná do kvapkania vody do plechového lavóra umiestneného vpravo od postele, uvažovala, že ho požiada o pomoc. No radšej by čelila súdne mu vysťahovaniu, než by ho mala prosiť o peniaze. Všetko sa veľmi pobabralo, a to veľmi dávno.

Rose sa nevidela s bratom už dlhé roky, iba prostredníctvom tlačie sledovala jeho závrtný vzostup po stupienkoch moci. Naposledy pred ôsmimi mesiacmi sa dočítala o smrti jeho manželky. Ovdovel a zostal sám so šestnástročným synom.

Potom pred týždňom dostala telegram.

Drahá Rose stop nasledujúce dva mesiace mám dôležité pracovné povinnosti stop môj syn Brett musí opustiť internátnu školu dvadsiateho júna stop nechcem ho nechať samého stop stále smúti za matkou stop mohol by prísť k tebe stop vidiecky vzduch mu prospeje stop prídem poňho koncom augusta stop David

Po doručení telegramu Rose nevkročila do svojho ateliéru päť dní. Chodila na dlhé prechádzky po slatinách, snažila sa prísť na dôvod Davidovho rozhodnutia.

Nemala však na výber. Brat ju postavil pred hotovú vec. Chlapec príde a basta. Zrejme to bude rozmazaný, nadrapený frkan, ktorému

Utajený osud

sa nebude páčiť polorozpadnutý vidiecky dom, kde nebude mať čo robiť, iba sa pozerat', ako rastie tráva.

Uvažovala, ako by sa cítili jej deti, keby prišli k bratancom alebo sesterniciam, ktorých predtým nikdy nestretli. Musí si premyslieť, ako svojim deťom vysvetlí nielen Brettov príchod, ale aj existenciu strýka, ktorý je pravdepodobne jedným z najbohatších mužov na svete.

Miles, jej vysoký pekný dvadsaťročný syn, iba prikývne a prijme vysvetlenie bez ďalších otázok, zatiaľ čo pätnásťročná Miranda... Pri pomyslení na svoju ťažko zvládnuteľnú adoptovanú dcéru Rose pocítila zvyčajnú vinu.

Obávala sa, že Miranda je problémová jej pričinením. Dievča je rozmazané, drzé a o všetkom sa s ňou háda. Rose sa odjakživa snažila prejavíť jej rovnakú lásku ako Milesovi, no Miranda mala očividne pocit, že zväzku medzi matkou a synom, pokrvnému putu, sa ich vzťah nikdy nevyrovná.

Rose sa zo všetkých síl usilovala dať Mirande najavo, ako ju ľúbi, robila, čo bolo v jej silách. No namiesto toho, aby Miranda pomáhala vytvárať rodinnú atmosféru, zdalo sa, že iba vyvoláva napätie. Pocit viny a neschopnosť vzájomne komunikovať znamenali v najlepšom prípade to, že sa matka s adoptívnou dcérou aspoň tolerovali.

Rose vedela, že Miranda bude očarená Brettovým príchodom a ohúrená úžasným bohatstvom jeho otca. Bezpochyby začne s chlapcom flirtovať. Dievčina bola veľmi pekná a nechávala za sebou dlhý rad zlomených srdc. Rose si želala, aby nebola taká... vyzývavá. Mala už pekne vyvinuté telo a nijako sa ho nesnažila schovávať. Jej najväčšou pýchou boli krásne plavé vlasy. Rose jej už prestala zakazovať jasnočervený rúž a krátke sukne, lebo Miranda sa vedela celé dni odúvať a atmosféra v dome bola vtedy neznesiteľná.

Pozrela na hodinky. Miranda sa zakrátko vráti zo školy a Miles je na ceste domov z Leedsu, kde sa mu práve skončil semester na univerzite. Požiadala pani Thompsonovú, aby slávnostne prestrela na čaj.

Potom Rose vstúpi do miestnosti a ohlási návštevu svojho synovca, akoby bolo najprirodzenejšou vecou na svete, že dieťa jej brata strávi u nich prázdniny.

Rose pozbierala sily. Čaká ju náročná úloha. Lebo ani jedno z jej detí sa nikdy nesmie dozvedieť...

„Leah, čo povieš, nešla by si mi dnes pomôcť do veľkého domu? Zajtra čaká pani Delanceyová hosťa a ja musím preňho dôkladne upratať jednu z izieb na poschodí. Vďakabohu, je leto. Ak otvoríme okná, azda sa z izby rýchlo vyvetrá ten príšerný vlhký puch.“ Doreen Thompsonová zvrážtila nos.

„Pravdaže pôjdem,“ odvetila Leah a lepšie sa pozrela na matku. Mala husté hnedé vlasy a nosila ich upravené do praktického krátkeho účesu. Najnovší vlnitý štýl však spôsobil, že kučery mala priam nalepené na čele a na zátylku. Po rokoch namáhavej práce a starostí jej sošná postava ostávala štíhla, no na tridsaťsedemročnej tvári pribudlo o čosi viac vrások.

„Dobre. Tak sme dohodnuté. Choď si obliecť staré džínsy, Leah. V tej izbe bude kopa prachu. A pohni sa. Chcem odísť hneď, ako pripravím obed pre ocka.“

Leah nepotrebovala ďalšie nabádanie. Vybehla hore schodmi, otvorila dvere na svojej izbičke a na spodku skrine vyhrabala obdraté staré džínsy. Našla obnosenú mikinu, natiahla si ju a potom si sadla na kraj postele, aby si v zrkadle videla zapliesť po pás dlhé vlasy mahagónovej farby. S ťažkým vrkočom spusteným na chrbte vyzerala mladšia ako na pätnásť rokov, no keď vstala, v zrkadle sa odrazili jemné obrysy oveľa dospeljšieho dievčaťa. Vždy bola na svoj vek vysoká, v tom sa podala na mamu, no za posledný rok doslova vyhúkla a ostatné dievčatá v triede prevyšovala najmenej o hlavu. Mama jej stále hovorila, že rastie ako slnečnica, dlhá a tenká, a nútila ju viac jesť, aby sa jej chudá postava zaokrúhlila.

Leah vytiahla spod postele tenisky a rýchlo si ich zaviazala, lebo sa nevedela dočkať, kedy konečne bude vo veľkom dome. Páčilo sa jej, keď ju tam mama zobrala. V porovnaní s domom, v ktorom žila –

s dvoma miestnosťami hore a dvoma dolu –, bolo neďaleké vidiecke sídlo nesmierne rozľahlé. A pani Delanceyová ju fascinovala. Pripadala jej celkom iná ako ostatní ľudia, ktorých poznala, a domnievala sa, že Miranda má šťastie, že ju má za mamu. Niežeby ona svoju mamu neľúbila, no popri starostiach s otcom a celodennej práci mávala zlú náladu a vtedy kričala. Leah vedela, že je to iba preto, lebo je unavená, a zo všetkých síl sa jej snažila pomáhať s domácimi prácami.

Iba matne si spomínala na časy, keď otec ešte chodil. Mala štyri roky, keď ho postihla reumatická artritída a posledných jedenásť rokov bol pripútaný na invalidný vozík. Musel nechať ťažkú manuálnu prácu v pradiarni a mama začala pracovať ako gazdiná u pani Delanceyovej, aby mali v domácnosti nejaké peniaze. Za celý ten čas nepočula, že by sa otec ponosoval. Vedela však, že ho zhrýza pocit viny, lebo manželka musí naňho driať a zarábať na živobytie.

Leah svojho otca vrúcne ľúbila a trávila v jeho spoločnosti veľa času.

Zbehla na prízemie a zaklopala na dvere prednej izby. Keď otec ochorel, obývačka sa premenila na rodičovskú spálňu a v komore za kuchyňou im dal obecný úrad zriadiť sprchu so záchodom.

„Poď ďalej.“

Leah otvorila dvere. Pán Thompson sedel na zvyčajnom mieste pri okne. Hnedé oči, ktoré zdedila po ňom, sa mu pri pohľade na dcéru rozžiarili.

„Ahoj, srdiečko. Poď dať svojmu ockovi božtek.“

Leah k nemu prikročila. „Idem do veľkého domu s mamou, aby som jej pomohla.“

„Dobre, dievča. Tak sa uvidíme neskôr. Maj sa.“

„Jasné. Mama ti prinesie obložené chlebíčky.“

„Výborne. Dovoďenia, srdiečko.“

Leah zatvorila dvere a vrátila sa do kuchyne, kde mama práve prikrývala voskovaným papierom tanier s chlebíčkami s mletým mäsom.

„Iba ich odnesiem ockovi a ideme, Leah,“ povedala.

Z Oxenhopu po malý domček v Sawoode, kde sa na vrchole kopca nachádzala vidiecka usadlosť pani Delanceyovej, to bolo viac než tri kilometre. Pani Thompsonová tam zvyčajne chodila na bicykli, no keďže s ňou dnes išla aj dcéra, vybrali sa rezkým krokom z dediny a potom do svahu smerom k slatinám.

Na jasnej oblohe žiarilo slnko a bol príjemný teplý deň. Napriek

tomu si Leah prehodila cez plecica tenkú bundu na cestu nazad, lebo vedela, že neskôr teplota na slatinách prudko klesne.

„Myslím, že dnes bude riadne pripekať,“ poznamenala Doreen. „Pani Delanceyová mi povedala, že u nich bude bývať jej synovec. Netušila som, že nejakého má.“

„Koľko má rokov?“

„Myslím, že šestnásť. Pani Delanceyová bude mať plný dom, lebo Miles príde domov z univerzity a aj Miranda bude mať prázdniny. A práve keď chystá výstavu.“

Nastalo ticho. „Smiem ti položiť otázku, mami?“ opýtala sa Leah.

„Jasný,“ odvetila matka.

„Čo... čo si myslíš o Milesovi?“

Pani Thompsonová zastala a zahľadela sa na dcéru. „Samozrejme, mám ho rada. Veď som pomáhala jeho mame, keď bol malý, nie? Prečo si mi dala takú bláznivú otázku?“

„Ach, len tak,“ povedala Leah, lebo si všimla na matkinej tvári odhodlaný obranný výraz.

„No keby si sa ma opýtala na tú jeho nafúkanú sestru, poviem ti, že niektoré veci, čo nosí... pre dievča v jej veku nie sú slušné.“

Leah bola z odvážneho oblečenia Mirandy vo vytržení a s obdivom sa dívala, ako sa v Greenheadskej strednej škole, kam obe chodili do toho istého ročníka, zbiehali okolo nej zástupy chlapcov. Niekedy videla, ako Miranda po vyučovaní mieri do Cliffé Castle Parku so skupinou chlapcov z vyššieho ročníka. Uvažovala, ako sa Mirande darí vyzeráť tak dobre a dospelo v nudnej, strohej rovnošate, zatiaľ čo na nej akurát zvyrazňovala, aká je vyťahnutá. Hoci bola od Mirandy iba o mesiac mladšia, cítila sa pri nej ako decko.

„Viem, že podľa teba nemá pani Delanceyová peniaze, ale Miranda má stále nové oblečenie. A žijú v takom veľkom dome.“

Pani Thompsonová chápavo pokývala hlavou. „Všetko je relatívne, Leah. Zober si, napríklad, našu rodinu. Máme hlboko do vrecka, a to isté tvrdí aj pani Delanceyová. No ona bola kedysi bohatá, naozaj bohatá. Preto si v porovnaní s terajšou situáciou myslí, že je chudobná. Rozumieš?“

„Myslím, že áno.“

„Mirande sa nepáči, keď si na večierok nemôže kúpiť nové oblečenie. Ty sa sťažuješ, keď nemáme na večeru čo jesť.“

„Prečo už nie je bohatá?“

Matka neisto rozhodila ruky. „Naozaj netuším, kam sa podeli všetky jej peniaze, no k maľovaniu sa vrátila iba pred niekoľkými rokmi, takže zrejme dlho nič nepredala. Dosť však bolo trkotania. Pridaj do kroku, dievča, lebo prideme neskoro.“

Pani Thompsonová otvorila zadný vchod na sídle, ktorým sa vstupovalo priamo do kuchyne. Miestnosť bola takmer taká veľká ako celé prízemie ich skromného domu.

Miranda v jasnorožovom saténovom župane a zladených chlpatých papučkách sedela pri raňajkách pri dlhom vydrhnutom smrekovom stole a v plavých vlasoch sa jej odrážali slnečné lúče.

„Vitaj, Doreen. Prišla si akurát včas, aby si mi spravila ďalšiu hrianku.“

„Dnes to neprichádza do úvahy, slečinka. Musím upratať izbu pre hosťa tvojej mamy.“

„V tom prípade mi ju určite pripraví Leah. Však, miláčik?“ zaliečala sa Miranda.

Leah pozrela na matku, ktorá sa chystala niečo odvrknúť, a rýchlo odvetila: „Jasné, že ti ju spravím. Choď hore, mama, o minútu prídem za tebou.“

Pani Thompsonová sa zachmúrila, potom mykla plecami a vyšla z kuchyne. Leah vložila do hriankovača dva krajce chleba.

„Zakaždým keď ťa vidím, zdáš sa mi vyššia.“ Miranda po nej pomaly prešla pohľadom. „Držíš nejakú diétu? Si neskutočne chudá.“

„Ach nie, mama mi hovorí hladoška. Keby mi dovolila, vylízala by som tanier.“

„To ti závidím. Ja sa len pozriem na šľahačku a hneď priberiem,“ zachmúrene skonštatovala Miranda.

„Veď máš peknú postavu. Všetci chlapi v našej triede to tvrdia.“ Leah sa strhla, lebo za chrbtom jej vyskočili z hriankovača chleby.

„Daj mi na ne nízkotučné maslo a len tenkú vrstvu marmelády. Čo o mne ešte hovoria chlapi?“ zaujímala sa nonšalantne Miranda.

Leah sa zapýrila. „No, podľa nich si... veľmi pekná.“

„Aj podľa teba som pekná?“

„Ach áno, veľmi. A páči sa mi, ako sa obliekaš.“ Leah položila tanier s hriankami pred Mirandu. „Dáš si aj čaj?“

Miranda prikývla. „To, že sa ti páči, ako sa obliekam, by si mala povedať mojej drahej mamičke. Šalie, ak mám okraj sukne nad člen-

kami! Je hrozne prudérna. Nenaleješ si čaj a neprisadneš si ku mne, kým sa najem?“

Leah zaváhala. „Radšej pôjdem. Musím ísť pomôcť mame.“

„Poslúž si. Keď budeš mať neskôr chvíľu času, príď do mojej izby. Ukážem ti nové šaty, čo som si kúpila minulú sobotu.“

„Rada prídem. Zatiaľ sa maj, Miranda.“

„Aj ty.“

Leah vyšla po dvoch častiach vŕzgajúceho schodiska a našla matku rázne vytriasať vystrapkaný koberec na širokej chodbe.

„Už som chcela ísť po teba. Potrebujem pomoc pri obracaní matraca. V jednom rohu sa chytila pleseň. Zakúrila som v kozube, nech sa izba trochu presuší.“

Leah nasledovala matku do veľkej spálne a chytila jeden koniec ťažkého dvojitého matraca.

„Zdvihni ho na jednej strane... presne tak. Dúfam, že nedopustíš, aby sa tá madam na prízemí začala k tebe správať ako k slúžke. Podaj niekomu prst, schmatne ti celú ruku. Nabudúce jej povedz nie, dievča. Nie je tvojou povinnosťou skákať, ako ona píska.“

„Prepáč, mami. Vyzerá tak dospelo, nemyslíš?“

Doreen Thompsonová zachytila v dcérinom výraze obdiv.

„Áno, to teda vyzerá, no nech ti nie je vzorom, slečna.“ Doreen si odfúkla a založila ruky vbok. „Teraz to vyzerá lepšie. Plachtu natiahneme až nakoniec. Nech sa ešte presuší. Pri troche šťastia sa ten úbožiak dnes v noci vyhne zápalu pľúc.“ Obrátila pohľad k oknu. „V tamtej škatuli by mal byť prostriedok na čistenie okien. Prosím ťa, srdiečko, umy tie špinavé sklá.“

Leah prikývla a zobrala fľašu s čistiacim prostriedkom k oknu s malými tabuľkami. Prešla prstom po zaprášenom skle a vyplašila pritom pavúka z pavučiny.

„Zbehnem dolu po vysávač.“

Pani Thompsonová vyšla z izby a Leah sa pustila do umývania špinavého okna. Nastriekala roztok na sklo a drhla ho, kým nebola handra čierna. Keď vyutierala štyri malé štvorcové panely, vyzrela von. Slnko svietilo a slatiny sa kúpali v jeho lúčoch. Výhľad bol úchvatný, siahal až do údolia, kde videla vrcholy komínov v dedine Oxenhope na druhom brehu vodnej nádrže.

Odrazu si všimla mužskú postavu sediacu na vrchole kopca vzdialeného asi päťsto metrov od domu. Muž si rukami objímal kolená

a díval sa do údolia pod sebou. Leah ho spoznala podľa hustých čiernych vlasov. Bol to Miles.

Miles ju desil. Nikdy sa neusmial, nikdy nepozdravil, iba... na ňu zíral. Keď bol doma, celé hodiny sa sám túlal po slatinách. Videla ho len občas, čiernu siluetu proti slnku, ako klusá po vrchole údolia na jednom z koní pána Morrisona.

Odzrazu sa Miles obrátil. A akoby vedel, že ho sleduje, uprel tmavé oči priamo na ňu. Leah mala pocit, akoby ju pohľadom prevrtil. Stála ako prikovaná, na okamih nebola schopná pohybu, potom ju striaslo a rýchlo odstúpila od okna.

Pani Thompsonová sa vrátila s vysávačom. „Počuj, Leah, čo keby si si s tým pohla. Veď si ešte neumyla ani štvrtinu tých tabúl.“

Leah sa neochotne vrátila k práci.

Postava na kopci sa vyparila.

„Chcem sa vás opýtať, Doreen, či by si Leah nechcela zarobiť nejaké vreckové.“

Leah sedela v kuchyni s matkou a pred návratom domov pili čaj.

Pani Delanceyová stála v kuchynských dverách v maliarskom plášti poľfkonom pestrými olejovými farbami. Usmievala sa na Leah.

„Podľa mňa to znie lákavo, čo povieš, Leah?“ odvetila pani Thompsonová.

„Áno, pani Delanceyová. A čo by som mala u vás robiť?“

„Ako vieš, zajtra má prísť môj synovec Brett. Ide o to, že som po uši zabratá do maľovania na svoju nadchádzajúcu výstavu. Aj tak mám málo času, nieto sa ešte každý deň starať o varenie. Uvažovala som, či by si nechcela pomáhať mame s upratovaním domu a prípravou raňajok a večere. Moje deti sa vedia o seba dokonale postarať aj samy, no synovec je... povedzme, zvyknutý na honosnejší životný štýl. Samozrejme, za hodiny navyše vám zaplatím, Doreen, a niečo sa ujde aj vašej dcére.“

Pani Thompsonová pozrela na Leah. „Pokiaľ jedna z nás bude môcť pripraviť večeru pre manžela, povedala by som, že je to dobrý nápad. Čo na to povieš, Leah?“

Leah vedela, že matka myslí na to, ako sa im peniaze za výpomoc zídu. Preto prikývla. „Áno, pani Delanceyová, veľmi rada pomôžem.“

„Dobre, v tom prípade sme dohodnuté. V stodole mám starý bicykel, vezmi si ho, aby si sa sem dostala rýchlejšie. Brett pricestuje zajtra

popoludní a bola by som rada, keby ste na večeru pripravili niečo špeciálne. Budeme stolovať v jedálni. Vyberte servis z wedgwoodskeho porcelánu a napíšte zoznam potravín, ktoré budete potrebovať na celý týždeň. Zavolám do farmárskeho obchodu a požiadam ich o donášku. Teraz sa však musím vrátiť do ateliéru. Uvidíme sa zajtra.“

„Rozumiem, pani Delanceyová,“ prikývla pani Thompsonová.

Rose vykročila z kuchyne, no potom akoby si na čosi spomenula a obrátila sa.

„Ak sa vám môj synovec bude zdať trochu... zvláštny, nevšímajte si to. Prednedávnom mu zomrela matka a ako som už spomenula, je zvyknutý len na to najlepšie.“ Rose sa uškrnula. „Takže uvidíme sa zajtra.“ Vyšla z kuchyne a zatvorila za sebou dvere.

„Úbožiak, prišiel o matku v takom mladom veku.“ Pani Thompsonová opláchla hrnčeky od čaju.

Dvere sa znovu otvorili a dnu vplávala Miranda oblečená v obtiahnutej minisukni a tričku z gázoviny s hlbokým výstrihom.

„Myslela som, že si prídeš pozrieť moje nové oblečenie, Leah.“

„Vieš, ja...“

„To nič. Prišla som sa ti predviesť. Čo povieš? Nie je to úžasné?“ Miranda sa usmiala a zatočila sa.

„Podľa mňa je...“

„Podľa mňa je najvyšší čas, aby sme išli pripraviť ockovi večeru,“ skočila jej do reči matka.

Miranda ju ignorovala. „Kúpila som si ho v tom novom butiky v Keighley. Oblečiem si to zajtra na večeru na uvítanie bratanca.“ Miranda sa zoširoka uškrnula. „Vieš, že jeho otec je jeden z najbohatších mužov na svete?“

„Prosím ťa, nevymýšľaj si, slečinka,“ napomenula ju pani Thompsonová.

„Je to pravda!“ Miranda si sadla na stoličku a vložila si nohy na stôl, odhaliac väčšiu časť bledých stehien. „Naša drahá mamička nám to tajila. Jej brat sa volá David Cooper. Je to *ten* David Cooper.“ Hľadela na ne a čakala reakciu, a keď neprichádzala, zachmúrila sa. „Len mi nepovedzte, že ste o ňom ešte nepočuli. Je známy na celom svete. Patrí mu Cooper Industries, jedna z najväčších spoločností pod slnkom. Iba Boh vie, prečo musíme žiť v tejto ruine, keď má Rosie takého brata.“

„Nevolaj svoju mamu Rosie, slečinka.“

Utajený osud

„Prepáčte, pani T,“ odvetila Miranda. „A ja som si myslela, že v tejto diere sa nemôže udiat' nič vzrušujúce, keď sčista-jasna vysvitne, že mám prachatého strýka a jeho syn k nám zajtra príde na prázdniny. A teraz to najlepšie – má šesťnásť rokov. Zaujímalo by ma, či už má frajerku,“ zamyslela sa Miranda.

„Počuj, Miranda, dúfam, že sa k nemu budeš správať láskavo. Chudák, prednedávnom mu zomrela matka.“

Miranda sa zaškerila. „Tým si môžete byť istá, pani T. Ja si teda idem vyskúšať nové šminky. Majte sa.“ Vstala a vyplávala z kuchyne.

Pani Thompsonová pokrútila hlavou. „Poď, Leah, radšej už pôjdem. Zajtra nás čaká náročný deň.“ Utrla si ruky do utierky a naklonila hlavu k dverám. „A tuším aj patálie.“

Dlhá čierna limuzína hladko kĺzala cez malebné yorkshirské dediny. Ludia sa za ňou zvedavo obzerali a snažili sa rozoznať matnú postavu za dymovým sklom.

Brett Copper na nich nešťastne hľadel a strúhal smiešne grimasy, ktoré však podľa neho nemohli vidieť. Obloha sa pred chvíľou zatiahla a rozpršalo sa. Slatiny okolo neho pôsobili rovnako skľučujúco ako jeho momentálna nálada.

Brett sa predklonil a vybral si z minibaru plechovku koly. Interiér auta mu pripomínal luxusnú hrobku. Mal obloženie z jemnej kože a rolety na oboch stranách umožňovali jeho otcovi schovať sa pred svetom.

Brett stisol tlačidlo. „Ako ďaleko je to ešte, Bill?“

„Už asi iba pol hodiny, pane,“ odvetil kovový hlas.

Brett pustil tlačidlo, vystrel dlhé nohy v obtiahnutých džínsach a napil sa.

Otec sľúbil, že ho vyzdvihne zo školy a odvezie do Yorkshiru, aby ho osobne predstavil tete. No keď s radosťou nasadol do zadnej časti auta, našiel len prázdne sedadlá.

Otcov šofér Bill mu oznámil, že pán Copper sa ospravedľňuje, ale musel odletieť do Ameriky skôr, ako predpokladal.

Počas päťhodinovej jazdy z Windsoru bol Brett na otca naštvaný, lebo sa znovu zopakovala situácia z jeho detstva. Navyše sa zožieral obavami, že sa bude musieť postaviť zoči-voči neznámej tete celkom sám, a zmáhal ho zármutok za mamou, ktorá nie je s ním, aby rozptýlila nástoječivý pocit, že otec naňho zvysoka kašle.

Brettovi sa zaliali oči slzami, lebo si spomenul na rovnaké obdobie pred roka. Letel priamo do Nice, kde naňho čakala mama. Odviezli sa do vily, ktorú si prenajala v Cap Ferrate, a strávili tam spolu

nádherne leto – iba oni dvaja. Otec ich párkrát navštívil, celé dni však strávil zatvorený vo svojej pracovni na jachte, kam za ním lietali významní obchodní partneri.

A potom, o tri mesiace neskôr, bola mama mŕtva. Spomínal si, ako ho odviekli do riaditeľovej pracovne a oznámili mu to.

Brett odišiel do prázdneho internátu, sadol si na kraj postele a zízal pred seba. Ani všetky peniaze a prepych nemohli zabrániť, aby mama zomrela. Nenávidel ju, lebo mu nepovedala, že s ňou niečo nie je v poriadku. Vari nevedela, ako sa bude cítiť, keď mu nedoprajú byť pri nej do konca?

A otec – vedel to, ale ani on nič nepovedal.

Brett mal podozrenie, či sa otec vedome nerozhodol venovať všetko úsilie svojmu podnikaniu. Zdalo sa, akoby mu na ničom inom nezáležalo – Brett popravde uvažoval, prečo sa vôbec unúval ženit. Matka mu však bola bezpochyby oddaná. Nikdy sa neponosovala, že svojho manžela vidí iba zriedka, ani že spolu so synom sú očividne na samom spodku jeho zoznamu. Iba jediný raz v živote, keď mal štyri roky, počul, ako sa hádajú.

„Panebože, Vivien, porozmýšľaj o tom. New York je úžasné miesto na život. Brett pôjde do prípravky a môže k nám letať na prázdniny. Ten byt je nádherný. Aspoň sa naň príď pozrieť.“

Matka odpovedala tichým, vyrovnaným hlasom. „Nie, David, mrzí ma to. Chcem ostať v Anglicku, aby som tu bola pre prípad, že by ma Brett potreboval.“

Ako Brett rástol, začínal si uvedomovať, že v ten deň matka spravila vážne rozhodnutie. Rozhodla sa preňho. Odvtedy otec chodil domov čoraz zriedkavejšie, usídlil sa v New Yorku a z času na čas nabádal manželku, aby sa za ním presťahovala.

Keď Brett začal chodiť na Eton, chlapci sa vyzvedali, aký je jeho slávny otec. Odpovedal „super“ alebo „skutočne dobrý“, ale v podstate to vôbec nevedel.

V trinástich rokoch David odviekol Bretta nabok a ukázal mu plány na nový bytový komplex, na ktorom práve pracoval. Brett sa snažil prejavovať záujem o otcovo vysvetľovanie.

„Len čo skončíš Cambridge, prídeš pracovať do mojej firmy, aby si sa ju naučil spravovať. Jedného dňa bude tvoja, Brett.“

Prikývol a usmial sa, no v duchu sa zaškľabil. Nemal najmenší záujem pochopiť chod otcovho impéria. Nebol na čísla, štatistika bola

preňho španielska dedina. Prijímacie skúšky na Eton zvládol s odretými ušami, len vďaka vynikajúcemu hodnoteniu z angličtiny.

Počas posledných dvoch rokov sa často zobúdzať so studeným potom na čele, lebo mu začínalo dochádzať, akú budúcnosť mu otec naplánoval. Vlni na Cap Ferrate sa matke zdôveril so svojimi pocitmi. Ukázal jej aj niekoľko svojich obrazov. Prekvapene vytreštila oči.

„Panebože, miláčik! Netušila som, že vieš tak krásne maľovať. Sú nádherné. Si nesmierne nadaný. Musím ich ukázať otcovi.“

David si letmo pozrel jeho diela a mykol plecom. „Nie je to zlé. Pre podnikateľa je výborné, keď má koníčka, pri ktorom sa uvoľní.“

A tak Brett svoje vodové farby a maliarsky stojan odložil. Matka sa ho snažila utešiť a povzbudzovala ho, aby ďalej zvečňoval na plátne úchvatný pohľad z prenajatej vily.

„Nemá to význam, mama. Nikdy mi nedovolí ísť na výtvarnú akadémiu, nikdy. Všetko má dávno naplánované. Je taký presvedčený o mojom prijatí na Cambridge, že mu ani na minútu nezíde na um, že by som mohol na skúškach neuspieť.“

Vivien vzdychla. Obaja vedeli, že keď príde k najhoršiemu, prijatie sa dá zabezpečiť prostredníctvom sponzorského daru príslušnej fakulte.

„Pozri sa, Brett, sľubujem ti, že sa s ním porozprávam. Máš len pätnásť. Keď nastane správny čas, určite naše argumenty pochopí. Len maľuj ďalej, miláčik. Si skutočne mimoriadne nadaný.“

Brett pokrútil hlavou. O mesiac sa vrátil do školy a namaloval matku, ako sedí v záhrade ich domu v Gloucestershire. Podkladom mu bola jeho obľúbená matkina fotografia, na ktorej dokonale vynikla jej krehká krása. Portrét jej chcel darovať na Vianoce. No potom zomrela a maľbu mal stále darčekovo zabalenú v škole pod posteľou. Odvtedy odmietal vkročiť do výtvarnej učebne.

Aj po ôsmich mesiacoch mal stále pocit, akoby mama zomrela včera. Bola stredobodom jeho sveta, jeho pevnou skalou a útočiskom. Navyše sa bez nej cítil nesmierne zraniteľný, lebo stratil ohnivko, ktoré ho spájalo s otcom.

Predpokladal, že letné prázdniny strávi v ich dome v Gloucestershire alebo azda na Antique. Takže keď dostal list od Davidovej osobnej sekretárky Pat, v ktorom mu oznámila, že otec ho posielal do Yorkshiru k tete, o ktorej jakživ nepočul, iba sa umocnilo jeho zúfalstvo. Márne sa pokúšal spojiť s otcom v New Yorku a protestovať, Pat jeho telefonát zakaždým zachytila.

„Váš otec trvá na to, že tam máte ísť, milý Brett, pretože nasledujúce mesiace je plne zaneprázdnený. Som presvedčená, že sa vám tam bude páčiť. Posielam vám päťsto libier na osobné výdavky. Ak budete potrebovať viac, dajte mi vedieť, dobre?“

Brett vedel, že nemá význam nástojiť. David Cooper vždy dosiahol, čo si zaumienil.

Zabzučal palubný telefón. „Už len päť minút, pane, a budeme na mieste. Odtiaľto vidieť dom. Keď sa pozriete vľavo, uvidíte ho hore na kopci.“

Brett sa obrátil a v drobnom mrhnutí konečne zbadal dom. Nad okolitými slatinami sa osamelo týčila rozľahlá budova zo sivého kameňa. Vyzerala ošarpaná a hrozne neprívetivá, presne ako z Dickensovho románu.

„Pochmúrny dom,“ zašomral si pod nos. Keď limuzína začala stúpať do svahu, rozbúchalo sa mu srdce. Tisíci raz si želal, aby vedľa neho sedela mama a ubezpečila ho, že všetko bude v poriadku.

Auto hladko zastavilo pred domom. Brett sa zhlboka nadýchol. Mama nie je pri ňom, musí to zvládnuť sám.

Rose počula prichádzajúce auto. Vyzrela z kúta ateliéru a zbadala luxusnú limuzínu s matnými sklami. Dívala sa, ako šofér vystupuje spoza volantu, obchádza auto a otvára zadné dvere. Pri pohľade na vysokého mladého muža, ktorý sa v nich zjavil, Rose zadržala dych. Šofér za ním zabuchol dvere a vtedy si uvedomila, že Brett prišiel sám.

„Vďaka Bohu,“ zašepkala s úľavou. Potom si zo svojho nenápadného pozorovacieho miesta v ateliéri obzrela bratovho syna.

Rose si všimla tizianové vlasy, presne také mala aj ona. Keď sa chlapec obrátil, uvidela hlboké modré oči a výraznú líniu sánky. Brett bol mimoriadne pekný mladý muž. Sledovala, ako niečo nervózne stíska vo vrecku bundy, kým mu šofér vyberal z kufra auta batožinu a niesol mu ju ku vchodu. Chlapec jej pripadal akýsi stratený. *Zrejme je oveľa nervóznejší ako ja*, pomyslela si. Ozval sa zvonček a Rose sa napochytr obzrela v zrkadle. Počula, ako pani Thompsonová podľa jej inštrukcií otvorila hosťovi dvere. Milesa a Mirandu poslala popoludní jazdiť na koni, lebo chcela byť s Brettom chvíľu osamote.

Rose počula, ako sa mladý muž s hlasom podobným Davidovmu rozpráva s pani Thompsonovou, a tá ho hneď zaviedla do obývačky.

Rose odchýlila dvere a pomaly prešla po chodbe. Šofér akurát priniesol posledný kufor.

„Vy ste zrejme pani Cooperová.“

„Nie, vlastne sa volám Delanceyová.“

„Prepáčte, pani Delanceyová. Pán Cooper vám ďakuje. Požiadal, aby som vám odovzdal toto. Na pokrytie nákladov na Brettov pobyt.“ Šofér podal Rose obálku.

„Ďakujem. Môžem vám ponúknuť čaj alebo si niečo zjete? Máte pred sebou dlhú spiatočnú cestu.“

„Nie, pani Delanceyová. Ďakujem, ale musím hneď vyraziť. O piatej mám vyzdvihnúť nejakých ľudí na leedskom letisku Bradford.“

„Zdá sa, že David vás riadne zamestnáva.“

„Mám toho dosť, ale robím to rád. Pracujem preňho takmer trinásť rokov a Brettá poznám väčšinu jeho života. Je to milý chalan, nebudete s ním mať starosti. Keď sa vám bude zdať zamĺknutý, nuž, v poslednom čase to nemal ľahké. Svoju matku zbožňoval. Bola to hrozná tragédia.“

„Nebojte sa, postarám sa oňho. Som si istá, že budeme spolu dobre vychádzať. Jazdite opatrne.“

„Spoločte sa.“ Bill si nadvihol čiapku. „Zbohom, pani Delanceyová.“

Keď Rose zatvorila dvere, roztrhla obálku a našla v nej ďakovnú kartičku spoločnosti Cooper Industries a tisíc libier v hotovosti.

„Panebože,“ zašepkala. „Asi ho budem každý deň kŕmiť kaviárom a napájať šampanským, aby som to všetko minula.“ Strčila si obálku do širokej sukne a uvažovala, ako rýchlo zoženie majstra na opravu strechy. Potom otvorila dvere do obývačky.

Nech mal Brett o svojej neznámej tete akékoľvek predstavy, určite sa nezhodovali so ženou, ktorá vošla dnu.

Jeho matka odjakživa uvažovala, po kom zdedil nezvyčajné červenozlaté vlasy, a teraz to vedel.

Teta Rose bola plnoštíhla dáma oblečená v pestrej blúzke a nazberanej sukni. Brett usúdil, že kedysi bola veľmi pekná. Jeho umelecké oko zaregistrovalo jej jemné črty s výraznými lícnymi kosťami. Na tvári jej dominovali veľké zelené oči a mala rovnaké plné pery ako jeho otec. Rose na naňho usmiala a odhalila pri tom rovné biele zuby. Jej tvár sa mu videla známa a Brett sa domnieval, že ju už niekde videl, len si nevedel spomenúť kde.

„Vitaj, Brett. Som Rose,“ oslovila ho sýtym hlasom.

Brett vstal. „Teší ma, že vás spoznávam, teta Rose.“ Vystrel ruku, no namiesto toho, aby mu ju potriasla, stisla ho v náručí. Zacítil prenikavý parfum a ešte čosi iné... áno, bol presvedčený, že je to známa vôňa olejových farieb. Rose ho pustila, sadla si na pohovku a potľapkala miesto vedľa seba. Sadol si a teta mu zobrala ruku do dlaní.

„Teším sa, že si k nám prišiel, Brett. V tejto chvíli sa určite cítiš čudne, veď si sa ocitol u príbuzných, s ktorými si sa jakživ nestretol. Isto sa tu však zakrátko udomáčniš. Po takej dlhej ceste si bezpochyby vyhladol. Zješ si niečo?“

„Nie, ďakujem. Bill mi na cestu sem pripravil plný košík jedla.“

„Tak aspoň šálku čaju?“

„Áno, to by bolo milé.“

„Poviem Doreen, aby nám ho priniesla.“

Kým bola Rose v kuchyni, Brett si obzeral izbu. Bola neusporiadane prepĺnená starým nábytkom a rozličnými čačkami, no jeho pozornosť upútali osobité maľby na stene...

„Ako dlho si cestoval?“ Rose si opäť sadla k nemu.

„Ach, asi päť hodín. Premávka bola dobrá.“

„Určite si unavený.“

„Áno, trochu.“

„Keď si vypijeme čaj, odvediem ťa do tvojej izby. V dome je ticho, lebo moje deti si išli zajazdiť na koňoch. Pred večerou by si si zrejme rád odpočinul.“

„Možno,“ prisvedčil Brett.

„Ach, Doreen nám už nesie čaj. S cukrom?“

„Nie, ďakujem vám, teta Rose.“

„Preboha, vynechaj tú tetu a tykaj mi, dobre?“ Rose sa usmiala. „Si takmer dospelý a ja si pripadám ako starena. Aj moje deti ma volajú jednoducho Rose. Neznášam, keď mi hovoria mama alebo mamička.“

Zahryzla si do pery, lebo si všimla Brettovu skormútenú tvár. Seba-vedomý, arogantný chalan, akého čakala, sa nemohol väčšmi odlišovať od hanblivého, upätého mladíka, ktorý zjavne trúchlil za svojou matkou.

„S Milesom a Mirandou sa zoznámíš pri večeri. Miranda má päťnásť a je iba o niekoľko mesiacov mladšia ako ty, takže si určite porozumiete.“

„A koľko rokov má tvoj syn?“

„Miles má dvadsať a práve skončil druhý ročník štúdia na leedskej univerzite. Veľa toho nenarozpráva, preto nemaj obavy, keď vám zoznamovanie potrvá dlhšie. No bezpochyby budete spolu dobre vychádzať.“ Rose nemohla uveriť, že vedie taký rozhovor. „Ak si už dopil, pôjdeme do tvojej izby.“

Brett ju nasledoval po vřzgajúcich schodoch na druhé poschodie a potom po chodbe pokrytej linoleom.

„Sme tu. Bohužiaľ, je zariadená jednoducho, ale výhľad z nej je najkrajší v dome. Nechám ťa, aby si sa vybalil. Keby si niečo potreboval, Doreen je zvyčajne v kuchyni. Uvidíme sa o ôsmej pri večeri.“ Usmiala sa a zatvorila dvere.

Brett sa obzrel po izbe, v ktorej mal bývať nasledujúce dva mesiace. Bola v nej široká posteľ so starou patchworkovou prikrývkou. Linoleum na dlážke bolo ošúchané, omietka na plafóne popukaná. Brett podišiel k oknu a vyzrel z neho. Mrholenie sa premenilo na dážď a vrcholky kopcov v diaľke zahaľovali sivé oblaky. Striaslo ho. Izba bola studená a páchla vlhčinou. Začul jemné kvapkanie a všimol si mláčku vody pri dverách. Plafón nad ňou bol znepokojujúco preliačený.

Brettovi navrela v hrdle hrča. Cítil sa osamotený, zúfalý a opustený. Ako ho otec mohol poslať sem, na také hrozné, ošarpané miesto? Hodil sa tvárou na posteľ a prvý raz od maminej smrti sa rozplakal.

Slzy mu tiekli po lícach dlho, potom si uvedomil, že sa celý trasie, tak vliezol pod prikrývku oblečený, ako bol, a od únavy zaspal.

O tri hodiny neskôr ho tak našla Rose. Zľahka ním pomykala, a keď nereagoval, po prstoch vyšla z izby a zatvorila za sebou dvere.